Acatistul Sfinţilor mucenici Teodor Tiron (†306) şi Teodor Stratilat (†319)



Biserica ortodoxă sărbătoreşte anual pe Sfântul mare mucenic Teodor Tiron, în 17 februarie şi în prima sâmbătă a Postului mare, iar pe Sfântul mare mucenic Teodor Stratilat în 8 februarie şi 8 iunie. Acest acatist ajută mult la diferitele necazuri şi mai ales ajută foarte mult pentru reuşiri la învăţătură şi la examene.

***

Sfinţii mari mucenici Teodor Stratilat †319 (8 februarie/8 iunie) şi Teodor Tiron †306 (17 februarie):

https://www.academia.edu/43332141/Sfin%C5%A3ii_mari_mucenici_Teodor_Stratilat_319_8_februarie_8_iunie_%C5%9Fi_Teodor_Tiron_306_17_februarie_

https://archive.org/details/sf.-teodor-t-si-s/mode/2up

&&&

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Apărătorii cei nebiruiţi ai Efaitelor, frumuseţea mucenicilor şi a nevoitorilor însufleţită podoabă Tiron şi Stratilat Teodorii. Veniţi cu laude şi cu cântări să-i încoronăm căci lupta şi biruinţa muceniciei au răbdat pentru Hristos, căruia se roagă neîncetat ca să ne izbăvim din toate nevoile, care strigăm: ***Bucuraţi-vă, mucenicii Domnului.***

Icosul 1

Îngerii s-au trimis din cer cu coroană nevestejită să încoroneze creştetul tău cel nebiruit, frumuseţea mucenicilor Teodore Tiroane slăvite; iar tu ca un viteaz al lui Hristos te-ai arătat apărător nebiruit al credincioşilor din toată lumea, pentru aceasta strigăm ţie:
Bucură-te, Tiroane voievodul mucenicilor,
Bucură-te, lauda şi podoaba Efaitelor,
Bucură-te, apărătorule al credincioşilor,
Bucură-te, surpătorule al păgânătăţilor,
Bucură-te, al mucenicilor podoabă şi bucurie,
Bucură-te, al Bisericii lui Hristos înfrumuseţare,
Bucură-te, că reverşi minuni cu îndestulare,
Bucură-te, că de bucurie pe toţi i-ai umplut,
Bucură-te, că din început Biserica ai apărat,
Bucură-te, că pentru dragostea lui Hristos, sângele tău ţi-ai vărsat,
Bucură-te, mare mucenice Teodore.

Condacul 2
Putere de sus ai luat prin chinurile tale cinstite nouă, nevoitorule al Domnului şi prin vărsarea sângelui tău, ai mărturisit cu fapta iubirea Domnului tău, pentru care Stratilate ţi-ai dat sufletul tău, strigând: ***Aliluia!***

Icosul 2
Putere vitejească luând de la Împăratul Slavei,ai ruşinat mândria lui Lichie, prin luptele tale cele muceniceşti şi pentru dragostea lui Hristos cu bucurie te-ai jertfit, pentru care credincioşii strigă ţie:
Bucură-te, Stratilate nebiruite,
Bucură-te, crin şi floare din Efaita.
Bucură-te, că ai biruit tabăra vrăjmaşilor.
Bucură-te, că prin chinuri ai câştigat cereasca Împărăţie.
Bucură-te, şi noi strigăm ţie!
Bucură-te, că armă ai avut crucea Domnului.
Bucură-te, că cu puterea ei pe tirani ai surpat.
Bucură-te, că şi pe idoli ai batjocorit.
Bucură-te, că pe idolii lui Lichinie, la săraci i-ai împărţit.
Bucură-te, că prin aceasta Hristos s-a proslăvit
Bucură-te, că prin răbdare, cununi ai câştigat.
Bucură-te, că spre cele cereşti pe toţi ne-ai îndemnat
Bucură-te, mare mucenice Teodore!

Condacul 3

Luminându-ţi ochiul minţii, către cer ai privit şi de frumuseţea celor nepieritoare dorind, nimic n-ai iubit din cele trecătoare; ci şi trupul tău Tiroane l-ai dat muncilor celor de multe feluri pentru care ai primit coroană nevestejită şi gherdanul biruinţei, pentru care cântăm Domnului: ***Aliluia !***

Icosul 3

Lumina de sus strălucind sufletul tău cel mucenicesc, dar de bogăţie te-ai dat credincioşilor Tiroane că înfierbântându-te cu râvna bunei credinţe, ai scăpat pe credincioşi de spurcăciunile cele idoleşti pentru care cântăm ţie:
Bucură-te, ajutorul cel grabnic.
Bucură-te, strălucirea bunei credinţe.
Bucură-te, ocrotitorul ortodocşilor.
Bucură-te, înfrânătorul păgânătăţii.
Bucură-te, că prin colivă pe credincioşi ai scăpat,
Bucură-te, lauda şi bucuria episcopului Ioan
Bucură-te, că el cântare vrednică ţi-a dat
Bucură-te, biruitorule al tiranilor împăraţi
Bucură-te, că şi pe Maximian ai ruşinat
Bucură-te, al Bisericii înfrumuseţare,
Bucură-te, că reverşi raze strălucitoare
Bucură-te, că prin jertfă cu Hristos te-ai unit.
Bucură-te, că pentru aceasta El te-a proslăvit.
Bucură-te, mare mucenice Teodore!

Condacul 4

Puterea credinţei înfierbântând sufletul tău, spre mărturisirea lui Hristos, pentru care cu dragoste ţi-ai dat trupul muncilor celor înfricoşate, sfinţite Stratilate; iar noi văzând răbdarea ta cântăm Domnului: ***Aliluia!***

Icosul 4

Putere luând asupra păgânătăţii, pe idoli ai surpat cu mărturisirea lui Hristos, căruia sufletul ţi-ai dat cu mulţumire şi te-ai făcut apărător credincioşilor, mucenice Stratilate, pentru care cu dragoste strigăm unele ca acestea:
Bucură-te, că prin suferinţă cununa muceniciei ai luat
Bucură-te, că într-aceasta ai avut pe Hristos întărire
Bucură-te, că cu puterea Lui, pe idoli ai surpat.
Bucură-te, strălucirea Iracliei şi a Efaitei.
Bucură-te, că şapte zile nemâncat ai petrecut.
Bucură-te, că şi alte chinuri cu răbdare ai suferit
Bucură-te, că toţi care te-au văzut, pe Hristos au proslăvit.

Bucură-te, că prin bărbăţia ta puterea credinţei a înflorit.
Bucură-te, că mulţi bolnavi ai vindecat.
Bucură-te, că lui Hristos bună mireasmă te-ai adus.
Bucură-te, că Efata ţie a cântat.
Bucură-te, mare mucenice Teodore!

Condacul 5

Stea purtătoare de lumină te-ai arătat credincioşilor din toată lumea, lauda mucenicilor Teodore Stratilate, că ai scăpat pe mulţi de înşelăciunea idolească şi pe Hristos ai mărturisit şi ai luat cunună nevestejită din mâna Domnului tău, strigând: ***Aliluia!***

Icosul 5

Strălucind prin biruinţa mărturisirii, sufletul tău nevinovat l-ai adus lui Hristos, Carele a primit nevoinţele tale cele muceniceşti, arătându-te apărător fierbinte credincioşilor din toată lumea, pentru care strigăm ţie:
Bucură-te, Stratilate nebiruite.
Bucură-te mărturisitorule al credinţei.
Bucură-te, diamantul răbdării.
Bucură-te, crinul înfrânării.
Bucură-te, balsamul vindecării.
Bucură-te, cedrul curăţiei.
Bucură-te, ajutătorul săracilor.
Bucură-te, ocrotitorul văduvelor.
Bucură-te, că eşti tuturor folositor.
Bucură-te, că din orice nevoi izbăveşti.
Bucură-te, că sănătoşi ne păzeşti.
Bucură-te, că şi locaşul tău îl proslăveşti.
Bucură-te, mare mucenice Teodore.

Condacul 6

Mărturisind cu îndrăzneală pe Hristos Dumnezeu adevărat, ai străpuns cu suliţa răbdării tale pe Faraon cel gândit şi închinăciunile elinilor le-ai surpat, ruşinând în privelişte pe Maximian, pentru care strigăm Domnului: ***Aliluia!***

Icosul 6

Mărturisitor fierbinte te-ai arătat mucenice Teodore Tiroane, că fiind dus înaintea tiranului Maximian, nu te-ai ruşinat a mărturisi pe Hristos ci ai ruşinat închinăciunile cele idoleşti, pentru care strigăm ţie:
Bucură-te, că în oastea tironilor ai fost.

Bucură-te, că pe Maximian ai ruşinat.
Bucură-te, că pe idolii lui ai surpat.
Bucură-te, că aceasta singur ai mărturisit.
Bucură-te, că prin spânzurare singur ai mărturisit.
Bucură-te, că prin focul cuptorului ai trecut.
Bucură-te, că Mitropolia Amasiei te măreşte
Bucură-te, că Humialon oraşul tău te proslăveşte
Bucură-te, că creştinii serbează acum al tău nume
Bucură-te, că-n nevoi şi-n izbânzi, strigăm, ţie.
Bucură-te, făcător de minuni alese.
Bucură-te, că prin ele Dumnezeu se proslăveşte.
Bucură-te, mare mucenice Teodore!

Condacul 7

Vrând tu mare mucenice Stratilate a-ţi mântui sufletul, pe care l-ai împodobit cu tot felul de fapte bune, cu rugăciuni şi cu milostenii, te-ai gătit spre lupte muceniceşti pe care le-ai primit cu bucurie cântând Domnului: ***Aliluia!***

Icosul 7

Străină minune a fost toată Efaita şi Iraclia s-a mirat de vitejiile tale, cum toate defăimând şi pe împăraţi mustrând, cu îndrăzneală ai alergat la lupte pentru dragostea Domnului tău, pentru aceasta strigăm ţie:
Bucură-te, minunea Efaitelor.
Bucură-te, înfrumuseţarea Iracliei.
Bucură-te, podoaba mucenicilor.
Bucură-te, mustrătorul tiranilor.
Bucură-te, jertfă însufleţită.
Bucură-te, că chinurile cu bucurie le-ai primit.
Bucură-te, că sfaturilor lui Lichinie nu te-ai plecat.
Bucură-te, că sufletul tău Domnului l-ai dat.
Bucură-te, că El cu bucurie l-a primit.
Bucură-te, că cetele mucenicilor primindu-te au dănţuit
Bucură-te, că şi noi bun apărător te-am dobândit.
Bucură-te, mare mucenice Teodore!

Condacul 8

Toată ceata îngerilor, cu mucenicii şi cu stăpânul lor, întru cântări au întâmpinat sufletul tău, mare mucenice Teodore Tiroane, încoronând creştetul tău cel nebiruit cu gherdanul mucenicilor şi toţi au cântat cu bucurie: ***Aliluia!***

Icosul 8

Toată făptura s-a alăturat lângă lauda care ţi-a făcut-o Hristos Mirele tău, îngerii priveau aşteptând venirea ta, mucenicii cântau biruinţa ta, iar pământul s-a sfinţit prin stropirea sângelui tău, iar noi robii tăi aducem laudă muceniciei tale, cântând acestea:
Bucură-te, că ele au încoronat creştetul tău.
Bucură-te, că cerurile au serbat intrarea ta.
Bucură-te, că cunună nevestejită ai primit.
Bucură-te, că pentru credincioşi rugăciune ai făcut
Bucură-te, că Hristos cererile tale le-a plinit.
Bucură-te, că El prin tine s-a proslăvit.
Bucură-te, că Biserica apărător te-a câştigat.
Bucură-te, al Locaşului tău grabnic apărător.
Bucură-te, că de ispite, de furturi şi de judecăţi eşti risipitor
Bucură-te, mare mucenice Teodore!

Condacul 9

Privind la frumuseţea cerului, ţi-ai luminat privirile minţii, cunoscând pe Ziditorul cerului şi al pământului, Făcător al totului, cu bucurie L-ai lăudat mucenice Teodore Stratilate şi cântare ai cântat Domnului: ***Aliluia!***

Icosul 9

Ritorii cei mult vorbitori au amuţit ca nişte peşti fără de glas, cum tu un tânăr ostaş ai defăimat frumuseţile lumii, mergând cu bucurie spre chinuri, unde ai arătat lupte biruitoare, de care mirându-se, cântâm ţie acestea:
Bucură-te, ritore între mucenici.
Bucură-te, trâmbiţă propovăduitoare.
Bucură-te,luptător nebiruit.
Bucură-te, răbdătorule de patimi.
Bucură-te, gherdane al răbdării.
Bucură-te, că cu bărbăţie ai mărturisit.
Bucură-te, că credinţă nevinovată ai păzit.
Bucură-te, că la aceasta şi pe noi ne-ai sfătuit
Bucură-te, că cu îngerii te-ai unit.
Bucură-te, că cu ucenicii locuieşti.
Bucură-te, că prin chinurile tale pe toţi îi veseleşti.
Bucură-te, mare mucenice Teodore!

Condacul 10

Vrând să-ţi mântuieşti sufletul şi să câştigi viaţă nemuritoare, te-ai păzit nevinovat de tot păcatul şi cu virtutea sufletului ai dorit pe Dumnezeu, carele este marginea doririlor, pentru care şi ultima picătura de sânge cu mulţumită ţi-ai dat cântându-I: ***Aliluia!***

Icosul 10

Vrând noi nevrednicii a-ţi lăuda mucenicia şi nevoinţele tale Sfinte mare mucenice Teodore Tiroane prin rugăciunile tale cerem ajutorul cel dumnezeiesc, cântându-ţi cu dragoste acestea:
Bucură-te, că sufletul tău curat, tot pământul a sfinţit.
Bucură-te, că întru suirea ta spre cer, toţi diavolii s-au îngrozit.
Bucură-te, că şi văduva ajutorul tău a primit.
Bucură-te, apărătorule de cetate.
Bucură-te, ajutătorule al sufletelor curate.
Bucură-te, al păcătoşilor lesne iertătorule.
Bucură-te, al tuturor împlinitor de cereri.
Bucură-te, al ierarhilor bun sfătuitorule.
Bucură-te, al preoţilor cucernici ,de mari daruri dătătorule.
Bucură-te, al monahilor, bun ajutătorule.
Bucură-te, mare mucenice Teodore!

Condacul 11

Împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor, întru ospăţul cel duhovnicesc a adăpat sufletul tău din pomul vieţii unde ai auzit glasul puterilor cereşti şi dansurile mucenicilor şi de bucuria aceea îmbălsămat fiind ai cântat împreună cu ei Domnului: ***Aliluia!***

Icosul 11

Împăratul Maximian cu toţi muncitorii lui, n-a putut birui sufletul cel de dia-mant mucenice Teodore Stratilate, nici nu te-a putut despărţi de doritul tău Hri-stos, căruia te închinai cu dragoste. Pentru care cântăm ţie:
Bucură-te, bine cinstitorule al sfintei Cruci.
Bucură-te, purtătorule al patimilor lui Hristos.
Bucură-te, râvnitorule al Împărăţiei cerurilor.
Bucură-te, bine primitule în locaşurile Ei.
Bucură-te, diamantul şi steaua credinţei.
Bucură-te, fulgerul rugăciunilor sfinte.
Bucură-te, primitorule al rugăciunilor noastre.
Bucură-te, veşmântul darurilor care ne acoperi slăbiciunile noastre.
Bucură-te, împlinitorul cererilor noastre.

Bucură-te, al Locaşului tău înfrumuseţare.
Bucură-te, al robilor casei tale, cucernică şi sfântă mângâiere.
Bucură-te, mare mucenice Teodore!

Condacul 12
Haruri muceniceşti împarţi tuturor credincioşilor, Sfinte mare mucenice Teodore Tiroane, preoţilor eşti podoabă şi lumină, celor ce cu dragoste serbează prăznuirea ta şi te cheamă cu credinţă, le împlineşti cererile; mie celui nevrednic şi mai mult decât toţi păcătoşii, dăruieşte-mi să cânt cu bucurie Domnului: ***Aliluia!***

Icosul 12
Vrând Sfinte mare mucenice Teodore a părăsi latura pământului, ai ajuns la desăvârşita dorire, unde priveşti frumuseţea Împăratului ceresc, te-ai arătat biruitor încoronat prin sângele tău şi n-ai încetat a ajuta cu rugăciunile şi minunile tale pentru aceasta primeşte prinos de mulţumită acestea:
Bucură-te, steaua harului ceresc.
Bucură-te, podoaba cinului preoţesc.
Bucură-te, al mucenicilor podoabă şi lumină,
Bucură-te, lauda celor ce-ţi cântă ţie.
Bucură-te, împreună vorbitorule cu mucenicii.
Bucură-te, că şi rugăciunile noastre le primeşti.
Bucură-te dătătorule de sfaturi dumnezeieşti.
Bucură-te, mărgăritar cu care luminezi sufletele.
Bucură-te, diamant carele tai neputinţele.
Bucură-te, al sufletului meu mântuire.
Bucură-te, al locaşului tău apărătorule.
Bucură-te, al ostenelilor noastre binecuvântătorule.
Bucură-te, mare mucenice Teodore!

Condacul 13 (de 3 ori)
De trei ori fericiţilor, podoaba Ortodoxiei şi lauda Efaitelor, mucenicii Domnu-lui: Teodore Tiroane slăvite şi Stratilate nebiruite, rugaţi-vă Domnului pentru mântuirea noastră, ca izbăvindu-ne din nevoi, să cântăm Domnului: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăşi:

Icosul I
Îngerii s-au trimis din cer cu coroană nevestejită să încoroneze creştetul tău cel nebiruit, frumuseţea mucenicilor Teodore Tiroane slăvite; iar tu ca un viteaz al lui

Hristos te-ai arătat apărător nebiruit al credincioşilor din toată lumea, pentru aceasta strigăm ţie:
Bucură-te, Tiroane voievodul mucenicilor,
Bucură-te, lauda şi podoaba Efaitelor,
Bucură-te, apărătorule al credincioşilor,
Bucură-te, surpătorule al păgânătăţilor,
Bucură-te, al mucenicilor podoabă şi bucurie,
Bucură-te, al Bisericii lui Hristos înfrumuseţare,
Bucură-te, că reverşi minuni cu îndestulare,
Bucură-te, că de bucurie pe toţi i-ai umplut,
Bucură-te, că din început Biserica ai apărat,
Bucură-te, că pentru dragostea lui Hristos, sângele tău ţi-ai vărsat,
Bucură-te, mare mucenice Teodore.

Condacul 1

Apărătorii cei nebiruiţi ai Efaitelor, frumuseţea mucenicilor şi a nevoitorilor însufleţită podoabă Tiron şi Stratilat Teodorii. Veniţi cu laude şi cu cântări să-i încoronăm căci lupta şi biruinţa muceniciei au răbdat pentru Hristos, căruia se roagă neîncetat ca să ne izbăvim din toate nevoile, care strigăm: ***Bucuraţi-vă, mucenicii Domnului.***

Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfântului marelui mucenic Teodor Stratilat, scrisă de Uar, sluga sa



- ***Precum lumina soarelui veseleşte ochii celor ce-l privesc, tot astfel cuvântul despre mucenici străluceşte în minţile celor ce-l ascultă.***
- ***Precum cerul se împodobeşte cu stelele, tot astfel şi Biserica lui Dumnezeu, cu sfinţii mucenici.***
- ***Precum florile împodobesc câmpul, tot astfel şi mucenicii Biserica.***

Pomenirea mucenicilor este iertare de datorii, doctorie pentru boli, mângâiere celor necăjiţi, izbăvire celor ce pătimesc de duhuri necurate şi sănătate iubitorilor de mucenici.

Nevoinţele cele mari ale mucenicilor sunt cununi strălucite ale sfinţilor, pentru că ei şi-au dat trupurile lor la bătăi, toate cele frumoase ale lumii acesteia le-au socotit ca gunoiul, numai de Hristos să nu se lepede. De aceea şi ***Domnul le-a răsplătit a fi ca îngerii cei fără de trupuri.***

Vechiul vrăjmaş al neamului omenesc, sîrguindu-se să-i biruiască, li s-a făcut pricinuitor de locuinţa Raiului şi tot el n-a încetat a porni fiarele cele cumplite asupra celor dreptcredincioşi.

Acela şi în vremurile noastre, zice Uar, sluga Sfântului Teodor, scriitorul pătimirii lui, a ridicat fiara cea cumplită asupra turmei lui Hristos, adică pe Liciniu, căruia, dreptcredinciosul împărat Constantin îi dăduse ca femeie pe sora sa. Acest Liciniu luând sceptrul de la păgânul Maximian şi urmând aceluia în toate, a ridicat prigonire asupra celor ce erau însemnaţi prin dreapta credinţă şi a trimis poruncă în toate cetăţile şi ţările sale păgâneşti, prin care a ucis ostaşi viteji fără de număr.

El a ucis pe cei 40 de mucenici în Sevastia şi 45 de ostaşi în Nicopolia Armeniei, cum şi pe Sfântul Andrian, fiul împăratului Prov. Asemenea şi pe cei 70 de aleşi ostaşi şi boieri din palatul său şi pe cei 300 de bărbaţi din Macedonia. Apoi, văzând prea nelegiuitul că o mulţime fără de număr defăima poruncile sale păgâneşti şi se ofereau bucuroşi morţii pentru dreapta credinţă, a poruncit să caute pe cei mai însemnaţi şi mai cinstiţi dintre creştini, câţi erau prin cetăţi şi prin cetele ostaşilor. Numai pe aceia îi silea la închinarea la idoli, nebăgând în seamă mulţimea cea de obşte a credincioşilor, dar nădăjduind ca, prin frică, să silească pe toţi cei ce erau sub stăpânirea lui.

Pretutindeni fiind cercetaţi cu mare sârguinţă cei mai însemnaţi creştini, s-a făcut înştiinţare lui Liciniu, care pe atunci era în Nicomidia şi despre Sfântul Teodor Stratilatul, care se afla atunci în cetatea Iracliei, aproape de Marea Neagră şi a dovedit că este creştin şi pe mulţi îi întorcea la Hristos.

Sfântul Teodor era de neam din Evhaita, ce nu este departe de cetatea Iracliei, om viteaz şi îmbărbătat, foarte frumos la faţă, înţelept şi ales orator. Pentru aceea îl numeau Vrioritor, care se tâlcuieşte "izvor de oratorie" şi era pus de împăraţi ca, stratilat, adică voievod, iar cetatea Iracliei era dată în stăpânirea lui, ca unui vrednic pentru vitejia sa, ce era vestită în acel timp, când a ucis un balaur în Evhaita.

Nu departe de cetatea Evhaitei era un câmp pustiu. În partea dinspre miazănoapte şi într-însul era o prăpastie mare şi în prăpastie un balaur mare care se încuibase acolo, care-i cutremura pe toţi, când ieşea din acel loc şi orice îi ieşea înainte, om sau animal, îl mânca. Auzind de aceasta, Sfântul Teodor, vrednicul ostaş al lui Hristos, fiind cu ceata sa pe acolo, a plecat singur, nespunând nimănui despre gândul său, înarmat cu obişnuitele arme şi având la piept o cruce de mare preţ, căci şi-a zis în sine: "Voi merge şi voi izbăvi moştenirea mea de acel cumplit balaur, cu puterea lui Hristos". Când a sosit în câmpul acela, văzând iarba verde, a descălecat şi s-a culcat să se odihnească.



În partea de miazăzi a cetăţii Evhaita locuia o femeie drept-credincioasă, anume Eusebia, bătrâna, care cu câţiva ani mai înainte cerând cinstitul corp al Sfântului Teodor Tiron, care a pătimit pe timpul împărăţiei lui Maximian şi Maximin, l-a îngropat cu aromate în casa sa din Evhaita şi în toţi anii săvârşea pomenirea aceluia. Aceasta, văzând pe al doilea Teodor, ostaşul lui Hristos, numit stratilat, dormind în câmpul acela, a mers la dânsul cu mare frică şi luându-l de mână, l-a deşteptat zicându-i: "Scoală-te, frate şi du-te degrab din locul acesta, fiindcă nu ştii ce este aici; iată, multora li s-a întâmplat moarte cumplită în locul acesta".

Cinstitul mucenic Teodor al lui Hristos, sculându-se, a zis către dânsa: "Ce groază mare este aici, măicuţă?"

Roaba lui Dumnezeu Eusebia a zis: "Fiule, aici este un balaur mare şi de frica lui nimeni nu poate să treacă, pentru că în toate zilele balaurul, ieşind din cuibul său, pe oricine află, om sau dobitoc, îl ucide şi-l mănâncă".

Ostaşul lui Hristos, Teodor, i-a zis: "Du-te maică şi stai departe de locul acesta şi vei vedea puterea lui Hristos".

Acea cinstită femeie plecând din locul acela, s-a aruncat la pământ plângând şi zicând: "Dumnezeule al creştinilor, ajută-l în ceasul acesta".

Sfântul mucenic al lui Hristos, Teodor făcându-şi semnul crucii s-a lovit în piept şi uitându-se la cer, a zis: "Doamne Iisuse Hristoase, numele cel frumos, Cel ce ai răsărit din fiinţa Tatălui, să nu treci rugăciunea mea Tu, Care m-ai ajutat în războaie şi mi-ai dat biruinţă asupra potrivnicului; Tu eşti acelaşi, Doamne Iisuse Hristoase Dumnezeule. Trimite-mi biruinţă din înălţimea Ta cea sfântă, ca să biruiesc pe vrăjmaşul balaur".

Apoi către calul său, vorbindu-i ca unui om, a zis: "Ştim dumnezeiasca putere, tărie întru toţi, în oameni şi în dobitoace deci, să mă ajuţi pe mine, Hristoase, întărindu-te pe tine, ca să biruiesc pe cel potrivnic". Calul, ascultând cuvintele stăpânului său, aştepta ieşirea balaurului.

Atunci mucenicul lui Hristos, apropiindu-se de prăpastie, a strigat cu glas mare către balaur: "Ţie îţi poruncesc în numele Domnului meu Iisus Hristos, Cel ce S-a răstignit de voie pentru neamul omenesc, să ieşi din locul tău şi să vii la mine".

Balaurul, auzind glasul sfântului, a ieşit şi se cutremura pământul în acel loc. Calul Sfântului Teodor s-a aşezat cu picioarele pe balaurul cel înfricoşat care ieşise. Apoi, ostaşul lui Hristos, Teodor, a lovit cu sabia pe balaur şi omorându-l, a zis: "Mulţumesc Ţie, Iisuse Hristoase, că m-ai auzit în ceasul acesta şi mi-ai dat biruinţă asupra balaurului". Apoi s-a întors în pace, în calea sa, la cetele sale, bucurându-se şi slăvind pe Dumnezeu.

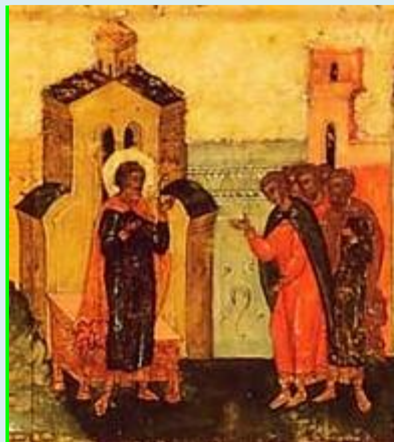
Auzind de aceasta, toată cetatea Evhaitei şi popoarele cele din jur, au ieşit cu toţii în câmpul acela şi văzând balaurul omorât de Sfântul Teodor, s-au mirat şi strigau cu toţii: ***"Mare este Dumnezeul lui Teodor". Atunci au crezut în Hristos o mulţime de popor şi ostaşi şi s-au botezat cu toţii, preamărind pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh.***

Sfântul Teodor, vieţuind în cetatea Iracliei, propovăduia pe Hristos, adevăratul Dumnezeu şi mulţi dintre elini se întorceau şi se făceau creştini. Apoi, în toate zilele, popoarele veneau la Sfântul Botez şi toată Iraclia a primit sfânta credinţă.

Acestea toate auzindu-le păgânul împărat Liciniu, s-a mâhnit foarte mult şi a trimis din Nicomidia, unde era atunci, în cetatea Iracliei, nişte protectori, cu ostaşii lor, ca, luând pe Teodor Stratilat, cu cinste să-l aducă la dânsul.

Ajungând la Iraclia, Sfântul Teodor i-a primit cu cinste, făcându-le ospăţ mare şi dându-le daruri ca unor oameni împărăteşti. Aceia au chemat la Liciniu pe Sfântul, zicând: "Vino în Nicomidia, la împăratul care te iubeşte pentru că, auzind de vitejia, frumuseţea şi înţelepciunea ta, doreşte foarte mult să te vadă, vrând cu laudă vrednică şi cu daruri să te cinstească".

Sfântul Teodor* le-a zis: *"Voia împărătească şi a voastră să fie, dar astăzi şi mâine bucuraţi-vă şi vă veseliţi. Apoi vom merge şi vom face ceea ce se cade a face".



A treia zi, trimişii silind pe Sfântul să meargă cu dânşii la împărat, el n-a mers, ci şi pe unii din oamenii trimişi la dânsul i-a oprit, iar pe alţii i-a trimis cu o scrisoare la împărat.

În scrisoare i-a spus că nu-i este cu putinţă a lăsa cetatea în acel timp, când se face tulburare în popor, pentru că mulţi, lăsând pe părinteştii zei se închină lui Hristos şi acum aproape toată cetatea, întorcându-se de la zei, slăveşte pe Hristos şi aşa se sileşte ca cetatea Iraclia să se depărteze de la împărăţia ta. De aceea rog, împărăţia ta, să te osteneşti şi să vii aici, luând cu tine pe zeii cei mari şi aceasta pentru două pricini: pe de o parte, ca să împaci pe poporul cel tulburat, iar pe de alta, ca să întăreşti dreapta credinţă către zei, aducându-le jertfă cu noi, înaintea a tot poporul. Pentru că, văzându-ne poporul că ne închinăm zeilor celor mari, toţi ne vor urma şi se vor întări în părinteasca credinţă.

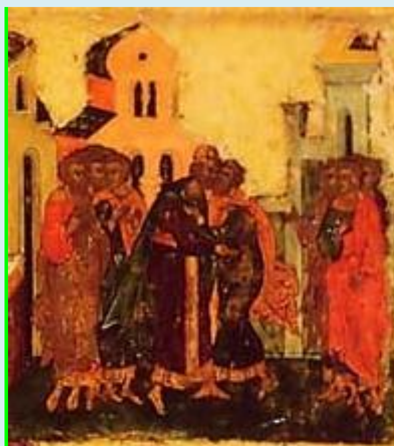
O scrisoare ca aceasta Sfântul Teodor a scris împăratului Liciniu, îndemnându-l să vină în Iraclia, pentru că Sfântul voia să pătimească în cetatea sa, adică s-o sfinţească cu sângele său vărsat pentru Hristos şi să întărească şi pe alţii în sfânta credinţă, prin muceniceasca şi bărbăteasca sa nevoinţă.

Liciniu, împăratul, luând scrisoarea aceea a stratilatului şi citind-o, s-a înveselit. Apoi, nezăbovind, a luat din oastea sa şi din cetăţenii care aveau dregătorie în Nicomidia ca la 8 000 şi bucurându-se, s-a dus în Iraclia cu boierii şi voievozii săi, ducând cu ei şi idolii cei mai mari, de aur şi de argint.

În noaptea aceea, Sfântul, rugându-se după obiceiul său, a avut vedenia aceasta: se vedea deschis acoperişul casei în care locuia şi lumină cerească, ca un foc mare, l-a strălucit, pogorându-se pe capul lui şi un glas s-a auzit de sus, zicându-i: "Îndrăzneşte, Teodore, că sunt cu tine". După acel glas, s-a sfârşit vedenia, iar sfântul a cunoscut că a venit vremea pătimirii lui pentru Hristos şi se bucura cu duhul.



Auzind că împăratul se apropie de cetate, a intrat în camera sa de rugăciune, cea mai dinlăuntru şi s-a rugat cu plângere, zicând: "Doamne Dumnezeule atotputernic, Care nu părăseşti pe toţi cei ce nădăjduiesc în Tine şi îi aperi, fii milostiv şi mă păzeşte de înşelăciunea vrăjmaşului, prin a Ta apărare, ca să nu cad înaintea potrivnicilor mei şi să nu se bucure vrăjmaşul meu de mine. Fii cu mine, Mântuitorule, în nevoinţa mea în care doresc să intru, pentru numele Tău cel sfânt. Tu mă întăreşte, ca să rabd pentru Tine cu bărbăţie, până la sânge şi să-mi pun sufletul pentru dragostea Ta, precum şi Tu, iubindu-ne, Ţi-ai dat pe cruce sufletul pentru noi". Aşa rugându-se Sfântul Teodor cu lacrimi şi-a spălat faţa, apoi îmbrăcându-se luminos, a încălecat pe calul său frumos, pe care odinioară a ucis balaurul din Evhaita şi astfel a ieşit cu oastea sa şi cu cetăţenii în întâmpinarea împăratului. Apoi i s-a închinat precum se cădea, făcându-i urare şi zicându-i: ***"Bucură-te, împărate prea puternic şi atotstăpânitor".***



Împăratul, primind cu mare dragoste pe Sfântul Teodor, l-a sărutat şi i-a zis: *"Bucură-te şi tu, prea frumosule tânăr, viteazule ostaş, slăvitule stratilat, luminatule ca soarele, păzitorule înţelept al legilor părinteşti, vrednicule de diademă, pentru că ţi se cade să fii împărat după mine".* Şi, vorbind amândoi multe lucruri vesele, au intrat în cetate cu timpane şi trâmbiţe, dănţuind şi veselindu-se.

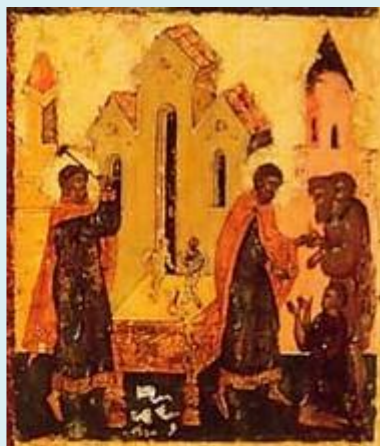
A doua zi, fiind pregătit împărătescul scaun, în mijlocul cetăţii, la un loc înalt de privelişte, a venit Liciniu, împăratul, cu toată slava sa şi cu Teodor stratilatul. Apoi a început a lăuda cetatea, poporul şi pe stratilat, zicând: *"Cu adevărat locul acesta este vrednic a se numi scaun dumnezeiesc. Se cuvine ca astfel să se cheme locul acesta, deoarece cetatea este mare şi oamenii drept-credincioşi către zei. Cu adevărat într-alt loc nu se cinstesc zeii astfel ca aici şi nici nu este alt loc mai cuviincios şi mai potrivit pentru slujba marilor zei decât acesta. De aceea şi Iraclie, minunatul şi prea viteazul zeu, fiul marelui zeu Dia şi al zeiţei Alimina, au iubit locul acesta şi în numele lor, s-a numit cetatea aceasta Iraclia. Cu adevărat vrednic este locul acesta de stăpânirea ta, domnule Teodor, ţie ţi se cade a stăpâni o cetate minunată ca aceasta, tu eşti vrednic a cârmui atâta popor, deoarece eşti drept-credincios către zei şi toată dragostea ta este către dânşii, iar ziua şi noaptea nu te îndeletniceşti cu altceva decât numai cu aceasta, ca să placi zeilor elineşti. Deci, acum arată înaintea noastră dragostea ta ce o ai către dânşii şi adu-le jertfă cu închinăciune, ca tot poporul să vadă osârdia ta către zei şi să ştie că eşti prieten zeilor celor mari şi iubit de împăratul".* Acestea le zicea împăratul, momind şi amăgind pe sfântul.

Iar Sfântul Teodor i-a răspuns: ***"Împărate, fie voia ta. Însă să-mi dai în casa mea zeii elineşti de aur şi de argint pe care i-ai adus cu tine, ca mai întâi să-i cinstesc cu jertfe, cu cădiri, cu aromate şi cu închinăciune, în noaptea aceasta şi în***

noaptea cealaltă. Apoi, la arătare, când vei porunci, le voi jertfi înaintea a tot poporul".



Împăratul, auzind aceasta, s-a bucurat şi îndată a poruncit să se aducă zeii cei mari de aur şi de argint, pe care luându-i, Sfântul Teodor, i-a dus în casa sa. În noaptea aceea a sfărâmat şi a zdrobit în bucăţi mici pe toţi idolii şi i-a împărţit la săraci. După două zile, împăratul a trimis la sfânt, poruncindu-i să-şi împlinească făgăduinţa la arătare, adică în acea zi să aducă jertfă zeilor, înaintea poporului.

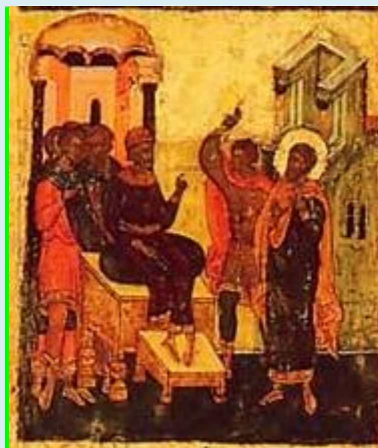


Sfântul a făgăduit să împlinească aceea şi, sculându-se, s-a dus la împărat cu sârguinţă, iar împăratul a ieşit la locul de privelişte în mijlocul cetăţii şi aşezându-se pe scaun, a zis către dânsul: *"Prea înţeleptule Teodor, alesule stratilat, cinstitule de împăraţii cei mai înainte de noi, iată a sosit ziua jertfei şi a prăznuirii. Deci, adu jertfă zeilor la arătare, ca să vadă şi ceilalţi oameni osârdia ta către zei şi să se înveţe a fi mai sârguitori şi mai calzi către dânşii".*

Împăratul zicând acestea, un sutaş, anume Maxentie, fiind de faţă, a zis către împărat: "Mă jur pe marii zei că astăzi a fost amăgită împărăţia ta de necuratul acesta de Teodor, căci eu am văzut ieri capul de aur al zeiţei Artemida în mâinile

unui sărac care se veselea şi întrebându-l unde l-a găsit, mi-a spus că i l-a dat Teodor stratilat". Auzind aceasta, împăratul s-a cutremurat cu totul şi îndoindu-se, a tăcut multă vreme.

Sfântul i-a răspuns: ***"Aşa este, împărate, mă jur pe puterea Hristosului meu că cele ce-ţi spune Maxentie, sutaşul sunt adevărate şi bine am făcut că am sfărâmat zeii tăi, căci dacă nu au putut să-şi ajute lor, fiind sfărâmaţi, apoi cum pot să-ţi dea ajutor ţie?"***



Iar Liciniu auzind un răspuns ca acesta al Sfântului Teodor, a rămas fără de glas ca un mut şi ieşit din minte. Apoi, de multă mâhnire, punându-şi dreapta pe obraz, se întrista, zicând: *"Vai mie, vai mie, cum sunt de batjocorit. Ce să zic şi ce să fac, nu ştiu. Fiind împărat atotputernic, am venit la omul acesta pierzător, adunând atâta mulţime de oameni şi acum sunt batjocorit de toate taberele vrăjmaşilor. Dar mai ales mă jelesc pentru că, pe zeii mei, purtătorii de biruinţă, ticălosul acesta i-a sfărâmat şi i-a împărţit la săraci".*

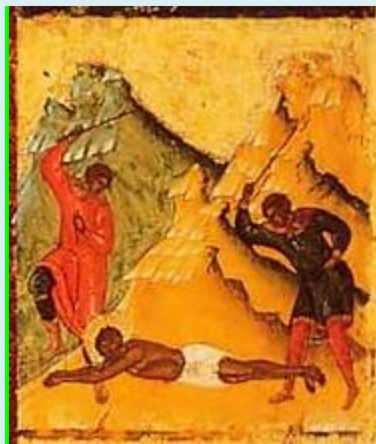
Apoi a zis către Sfântul Teodor: *"Teodore, acestea sunt răsplătirile tale către zei pentru darurile ce ai luat de la dânşii? Acestea nădăjduiam eu când te cinsteam pe tine? Pentru aceasta am plecat din Nicomidia şi am venit aici la tine? O, răule şi necuviosule! Cu adevărat fiu al vicleşugului şi locaş al vicleniei, care cu înşelăciune m-ai făcut să viu aici. Mă jur pe puterea marilor mei zei că nu-ţi voi răbda aceasta, nici spre bine nu-ţi va fi scornirea aceasta, o, prea neruşinatule".*

Sfântul i-a răspuns: ***"Împărate fără de minte, de ce te mânii, vezi singur şi înţelege bine puterea zeilor tăi. Căci de ar fi fost aceia cu adevărat dumnezei, apoi de ce n-au putut să-şi ajute? De ce nu s-au mâniat asupra mea când îi tăiam, nici n-au trimis foc să mă ardă? Ci, fiind neînsufleţită şi nelucrătoare***

materie, se tăiau de mâini omeneşti ca aurul şi ca argintul. Tu, împărate, te mânii şi te superi, iar eu mă îmbărbătez şi nu bag în seamă mânia ta. Tu te mâhneşti, iar eu mă bucur de pierderea zeilor tăi. Tu te lupţi cu Dumnezeu, iar eu binecuvântez pe Dumnezeu. Tu huleşti pe adevăratul Dumnezeu, iar eu Îl laud cu cântări. Tu te închini zeilor celor morţi, iar eu mă închin Dumnezeului celui viu. Tu slujeşti necuratului Serapid, iar eu slujesc preacuratului meu Stăpân, Hristos, cel ce şade pe serafimii cei curaţi. Tu cinsteşti pe urâtul Apollon, iar eu cinstesc pe Dumnezeu Cel ce trăieşte în veci. Tu eşti din Tracia, iar eu sunt boier al Romei. Tu eşti Liciniu, vânturătorul, iar eu, Teodor, darul lui Dumnezeu. Nu te mânia, o, împărate, nici nu te iuţi, pentru că acestea făcându-le, arăţi tirania ta cea dinăuntru şi te asemeni măgarului şi catârului".

Atunci, Liciniu, împăratul, mâniindu-se şi mai mult, a poruncit să-l întindă gol pe sfânt, în patru părţi şi să-l bată cu vâna de bou. Şi băteau ostaşii pe mucenic fără cruţare, schimbându-se de câte trei şi patru ori. Apoi au dat sfântului şase sute de lovituri pe spate şi cinci sute pe pântece şi-l batjocorea împăratul zicându-i: *"Teodore, aşteaptă până ce va veni la tine Hristos Dumnezeul tău, Care te va scoate din mâinile celor ce te bat".*

Sfântul a răspuns: ***"Fă ceea ce vrei şi nu înceta, căci nici necazul, nici strâmtoarea, nici bătăile, nici sabia, nici oricare muncă nu mă va despărţi de dragostea lui Hristos".***



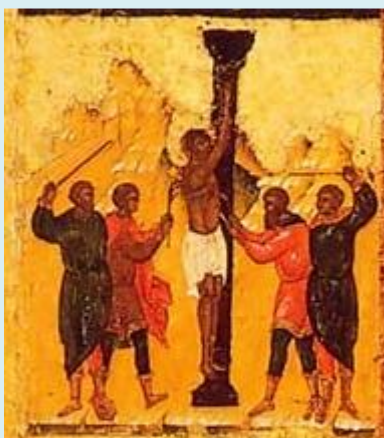
Împăratul, mâniindu-se mai tare, iarăşi i-a zis: *"Oare mărturiseşti încă pe Hristos?"* Şi a poruncit ca să-l bată cu vergi de plumb, pe spate, fără milă, apoi cu unghii de fier să-i strujească trupul şi cu făclii aprinse să-l ardă şi cu hârburi ascuţite să-i frece rănile.

Sfântul, răbdând toate acestea cu bărbăţie, nimic nu zicea decât numai: ***"Slavă Ţie, Dumnezeul nostru".***

După toate acestea împăratul a poruncit să-l închidă pe sfânt în temniţă şi să-i lege picioarele în obezi şi să nu-i dea nimic să mănânce timp de cinci zile.



După cinci zile, a poruncit să se pregătească o cruce şi l-a scos pe mucenic să-l răstignească. Deci ***Sfântul Teodor a fost răstignit precum Hristos, Domnul nostru, de către Pilat.***



Aşa şi Liciniu i-a pironit mâinile şi picioarele. Apoi, nemilostivii chinuitori au mai adăugat sfântului răni şi dureri, căci au bătut un piron ascuţit şi lung în părţile ascunse ale lui şi cu briciul l-au tăiat. Alţi tineri şi copii, încordându-şi arcurile cu săgeţi, săgetau faţa lui, încât i-au scos cu săgeţi şi luminile ochilor.



Eu - zice scriitorul pătimirilor lui - Uar, notarul, văzând chinurile lui cele grele şi auzind suspinele lui cele dureroase, aruncând cărticica pe care o scriam, am început să plâng înaintea picioarelor lui, zicând: "Binecuvântează-mă. Dă cuvântul tău cel mai de pe urmă robului tău".

Iar stăpânul meu, ostaşul lui Hristos - Teodor - a zis către mine cu glas blând: ***"Uare, nu lăsa slujba ta şi nu înceta privind la chinurile mele, ci scrie toate pătimirile mele şi ziua sfârşitului meu".***

Apoi, strigând către Domnul, el a zis: ***"Doamne, ai zis mai înainte: Eu sunt cu tine, iar acum pentru ce m-ai lăsat? Vezi Doamne, că fiarele cele sălbatice m-au chinuit pentru Tine. Luminile ochilor mei sunt scoase, mi se răneşte faţa, mi se sfărâmă dinţii, iar oasele pe cruce mi se frâng. Pomeneşte-mă, Doamne, pe mine, cela ce rabd cruce pentru Tine, fier, foc şi piroane; de acum, primeşte duhul meu, ca să mă duc din viaţa aceasta".***

Acestea zicându-le, mucenicul a tăcut şi n-a mai grăit nimic, pentru că tot trupul lui era sfărâmat. Iar Liciniu, socotind că acum mucenicul era mort, l-a lăsat pe cruce spânzurat. Atunci, ***înaintea schimbării străjii pentru noapte, îngerul Domnului l-a pogorât de pe cruce şi l-a făcut cu totul întreg şi sănătos, precum era mai întâi şi sărutându-l, i-a zis: "Bucură-te şi te întăreşte cu darul lui Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos, că iată cu tine este Domnul Dumnezeu. Dar pentru ce ai zis că te-a lăsat? Săvârşeşte-ţi alergarea nevoinţii tale, că vei veni către Domnul, ca să iei cununa nemuririi, cea pregătită ţie". Îngerul, zicând acestea mucenicului, s-a făcut nevăzut, iar Sfântul mucenic Teodor, mulţumind lui Dumnezeu, a început a cânta: Înălţa-Te-voi, Dumnezeul meu, Împăratul meu şi voi binecuvânta numele Tău, în veac şi în veacul veacului.***



Liciniu, nesosind încă ziua, a trimis doi sutaşi ai săi, pe Antioh şi Patricie, zicând către dânşii: *"Mergeţi şi aduceţi trupul lui Teodor cel ce rău a murit, ca în raclă de plumb să se aşeze şi să-l arunc în adâncul mării, ca nu cumva creştinii cei nebuni să-l ia"*. Sutaşii, apropiindu-se de locul crucii, au văzut crucea, iar pe mucenicul cel răstignit pe dânsa nu l-au văzut. Atunci a zis Antioh lui Patricie: "Cu adevărat grăiesc galileenii, că Hristos al lor S-a sculat din morţi, precum mi se pare şi pe Teodor, robul Său, l-a înviat". Patricie, venind mai aproape de cruce, a văzut pe Sfântul Teodor şezând şi lăudând pe Dumnezeu. Apoi, Patricie a strigat cu glas mare, zicând: ***"Mare este Dumnezeul creştinilor şi nu este alt Dumnezeu afară de El".***



Apropiindu-se amândoi sutaşii de sfânt, au zis: "Rogu-te, mucenice al lui Hristos, primeşte-ne pe noi. Din ceasul acesta suntem şi noi creştini". Acei doi sutaşi crezură în Hristos în acea zi, iar cu dânşii încă 70 de ostaşi. Înştiinţându-se de aceasta, Liciniu a trimis pe Sixt, slujitorul său şi împreună cu dânsul 300 de ostaşi, ca să ucidă pe toţi cei ce crezuseră în Hristos. Ei, mergând şi văzând minunile ce le făcea Sfântul Teodor cu puterea lui Hristos, au crezut şi aceia în Domnul nostru Iisus Hristos. Şi s-a adunat mulţime nenumărată de popor în locul acela, strigând:

"Unul este Dumnezeu, adică Dumnezeul creştinilor şi nu este alt Dumnezeu afară de El". Apoi iarăşi strigau: "Unde este Liciniu, tiranul, să-l ucidem? Pentru că noi avem ca Dumnezeu şi Împărat pe Hristos, Cel propovăduit de Teodor".

Atunci s-a făcut mare gâlceavă şi tulburare în popor, precum şi vărsare de sânge, pentru că a venit un ostaş cu sabia, anume Leandru, care s-a repezit asupra Sfântului Teodor, vrând să-l lovească, iar Sixt, slujitorul împăratului, l-a oprit, i-a smuls sabia din mâinile lui şi l-a străpuns prin mijloc.



Alt ostaş, pe nume Mirpos, repezindu-se, a ucis pe slujitor. Sfântul Teodor, potolind tulburarea poporului, a strigat: ***"Încetaţi iubiţilor, Domnul meu Iisus Hristos S-a răstignit, oprind pe îngeri ca să nu se facă izbândire neamului omenesc".***



Sfântul Teodor multe grăind, rugându-i şi sfătuindu-i, a potolit gâlceava şi tulburarea poporului şi mergea pe lângă închisoare. Dar în urma sa era toată mulţimea poporului şi a ostaşilor, iar cei ce erau în închisori, legaţi, strigau cu glas mare către sfânt: "Miluieşte-ne, robul lui Dumnezeu, Celui de sus".

Sfântul, dezlegându-i din legături, cu cuvântul şi uşile temniţei deschizând, le-a grăit: ***"Mergeţi în pace şi mă pomeniţi, o, bărbaţilor".*** Apoi s-a adunat la dânsul toată cetatea şi toţi, lepădându-se de închinarea la idoli, prea măreau pe Hristos, unul Dumnezeu, iar cei neputincioşi se tămăduiau şi diavolii din oameni se izgoneau, căci de care se atingea sfântul numai cu mâna sau numai cu hainele, îndată acela câştiga tămăduirea.

Un ostaş oarecare, din cei mai de aproape ai lui Liciniu, văzând cele ce se făceau, a alergat la Liciniu, spunându-i: "Toată cetatea, lăsând pe zei, crede în Hristos, prin învăţătura şi vrăjile lui Teodor".

Împăratul, umplându-se de mânie, îndată a trimis un speculator, ca să taie capul lui Teodor. Dar poporul, văzând pe speculator, a ridicat iarăşi gâlceavă şi tulburare, sculându-se asupra lui Liciniu, voind să ucidă pe speculator.

Sfântul i-a sfătuit cu blânde cuvinte să înceteze o scornire ca aceea, zicându-le: ***"Fraţilor şi părinţilor, nu ridicaţi război asupra lui Liciniu, pentru că este slugă a diavolului, căci mie de acum mi se cade să mă duc la Domnul meu, Iisus Hristos!"***

Acestea zicând, a început a se ruga lui Dumnezeu, apoi a binecuvântat pe fraţi şi s-a însemnat cu semnul crucii. Apoi a zis către sluga sa: "Fiul meu, Uare, să te îngrijeşti a scrie ziua săvârşirii mele, iar trupul meu să-l duci în Evhaita, spre stăpânirea strămoşilor mei, iar când şi tu te vei sfârşi, să porunceşti să te îngroape de-a stânga mea". Şi, rugându-se din nou, a zis: "Amin".

După aceasta şi-a plecat sub sabie cinstitul şi sfântul său cap şi astfel s-a săvârşit, muceniceşte, în opt zile ale lunii februarie, sâmbăta, la trei ceasuri din zi.



După tăierea lui, tot poporul a făcut cinste mare sfântului, întâmpinându-l cu lumânări şi tămâie. Apoi, la loc cinstit a pus trupul lui, care a fost dus apoi în Evhaita cu slavă, în opt zile ale lunii iunie.



Şi se făceau acolo minuni mari şi nenumărate, întru slava lui Hristos Dumnezeu, Căruia împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, se cuvine cinste şi închinăciune, în veci. Amin.

****

Se cuvine a şti că sunt doi Sfinţi Teodori mari mucenici în Evhaita. Cel dintâi, Tiron şi al doilea este acesta, Stratilat.

Sfântul Teodor Tiron a pătimit mai înainte în împărăţia lui Maximian şi Maximin, nepotul său în anul de la facerea lumii 5797, iar de la naşterea lui Hristos, 289. Şi s-a aşezat în Evhaita, precum se scrie despre el, în 17 zile ale acestei luni.



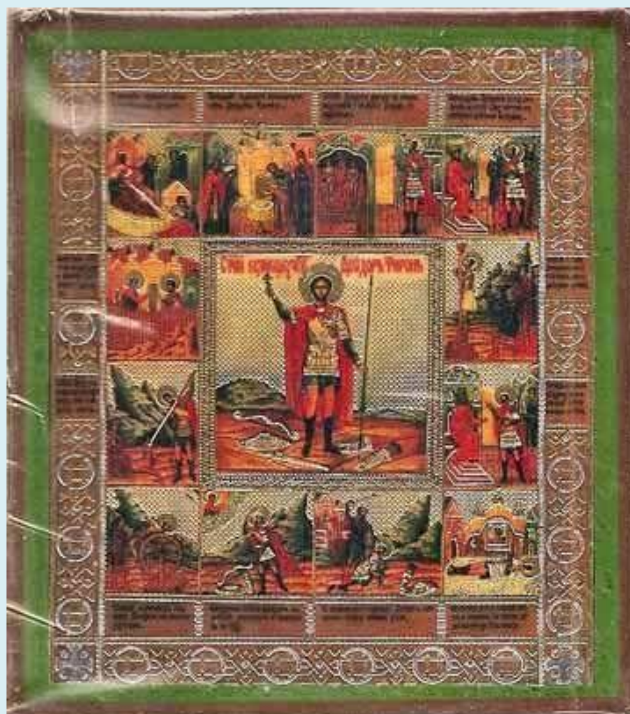
După dânsul, mai pe urmă, a pătimit acest Sfânt Teodor Stratilat, la 22 sau 23 de ani, în zilele lui Liciniu. Pe vremea împărăţiei lui Constantin, în anul de la zidirea lumii 5820, iar de la naşterea lui Hristos 312, l-a mutat asemenea în Evhaita.



Amândoi aceşti sfinţii sunt evhaiteni.

(După Sfântul Simeon Metafrast)

Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfântului mare mucenic Teodor Tiron



Împărăţind Maximian şi Maximin, împăraţi păgâni, mare primejdie era asupra neamurilor care credeau în Hristos. Căci au trimis porunci înfricoşătoare, iar împreună cu poruncile lor cele păgâneşti şi fără de Dumnezeu, au trimis ighemoni, oameni tirani, cruzi şi fără de omenie prin toată stăpânirea lor, poruncind ca oricare dintre creştini ar voi să se lepede de Hristos, mare cinste şi dregătorii să aibă de la împăraţi. Iar dacă vor fi tari în credinţa lor şi nu vor voi să jertfească zeilor elineşti, au să pătimească munci, pedepse grozave şi cumplite şi cu amară moarte să se omoare.

Era mare frică şi nevoie asupra creştinilor. Unii dintre dânşii, care erau mai mari la suflet şi tari în credinţă, se duceau şi mărturiseau la arătare şi cu îndrăzneală înaintea tiranilor acelora, că Hristos este Dumnezeul cel adevărat. Apoi mureau cu multe şi cumplite munci. Alţii de frică vai, se duceau şi se lepădau de Hristos şi jertfeau idolilor. Iar câţi nu puteau să mărturisească pe Hristos înaintea tiranilor, nici să se închine idolilor, fugeau şi se ascundeau prin munţi şi peşteri. Iar alţii, temându-se a se descoperi că sunt creştini, se făţărniceau că sunt elini, dar într-ascuns erau creştini.

Unul dintre aceştia era şi Sfântul mare mărturisitor Teodor, creştin într-ascuns, din moşi-strămoşi, din cetatea Amasiei, care se numea Mialon. Nu că doară se

temea a mărturisi că este creştin şi că-i era frică de munci, dar avea în mintea sa că nu va fi încă pe voia lui Dumnezeu să mărturisească pe faţă. De aceea voia să ispitească de este voia lui Dumnezeu şi ispitirea lui a fost astfel: vrând să meargă cu ceata în care era numărat şi sfântul care se numea Tiron, pentru cunoştinţa şi vitejia lui, în părţile Răsăritului pentru păzire, l-a pus pe el mai mare peste ceata ce se numea Legheon. Legheon era oastea cea mai aleasă din toate cetele, în care erau 893 de ostaşi, căci oamenii Legheonului atâta număr cuprindea.

Această ceată, pentru că era mai aleasă din toate cetele avea şi numele deosebit şi se numea Margariti, adică tari şi puternici. Deci s-au ridicat din Amasia şi au mers cu generalul lor Vringa în părţile Răsăritului, la locul ce se numea Evhlita. Aproape de locul acesta, ca de 40 de mile, era o pădure şi în pădurea aceea era un balaur înfricoşător, încât nimeni nu mai îndrăznea să treacă pe acea cale. Prin târârea acelei fiare, toate lemnele de prin jurul locului erau dezrădăcinate. Încă şi mulţi oameni de frica fiarei şi-au lăsat ţarinile şi viile lor, pe care le aveau pe acolo pe aproape. Când şuiera acel balaur, toată latura din jur tremura de frica fiarei şi multă frică aveau locuitorii de la el.

Sfântul Teodor, vrând să ispitească, precum am zis mai sus şi să cunoască de este voia lui Dumnezeu să mărturisească numele lui, s-a dus acolo în pădurea aceea şi a căutat să afle balaurul. Umblând cu calul său multă vreme, căutându-l, s-a dat în lături puţin şi descălecând, se odihnea după osteneală şi a adormit.

Iar o femeie, anume Evsevia, s-a întâmplat să treacă în acel ceas prin locul acela şi a văzut pe sfânt dormind. Ea, ca o iubitoare de oameni, s-a dus şi l-a deşteptat, zicându-i cu lacrimi: "O, prea frumosule tânăr, dacă voieşti să-ţi dobândeşti viaţa şi să fii viu, fugi din locul acesta, căci aici s-a încuibat un balaur mare şi înfricoşător, de a cărui frică nu îndrăzneşte nimeni să treacă pe aici. Cum ai îndrăznit de ai venit în locul acesta?"

Atunci, Sfântul i-a zis: "Cine eşti tu?"

Femeia i-a răspuns: "Eu sunt creştină şi am avut aici moşie de la părinţii mei, dar acum, de frica acestei fiare, voiesc s-o părăsesc, căci am văzut cu ochii mei că pe mulţi oameni i-a omorât, înaintea mea balaurul acesta. Pentru aceasta, te jur pe tinereţile tale să nu întârzii aici, să nu cumva să vie fiara aceea asupra ta şi să te mănânce".

Sfântul a zis: "O, femeie nu te teme şi nici nu plânge, căci astăzi te voi libera de această fiară, de vreme ce Domnul meu, Iisus Hristos, va surpa puterea lui şi vă

va izbăvi de ispită. Iar pentru binele ce mi-ai făcut, că m-ai deşteptat, Dumnezeu să-ţi dea iarăşi moşia pe care ai avut-o moştenire". Acestea a zis sfântul, apoi îndată şi-a făcut cruce, a încălecat pe cal şi a pornit iarăşi spre pădure. Şi numaidecât cum a auzit zgomotul fiarei, a alergat şi a văzut că balaurul venea asupra lui cu totul înfricoşător, căci din ochii lui ieşea foc şi şuiera foarte tare. Dar Sfântul, îndată şi-a făcut cruce şi a alergat asupra balaurului. Apoi, aruncând tare cu suliţa, l-a lovit în cap şi l-a străpuns. Balaurul, de durere a şuierat foarte tare şi cu coada se încolăcea şi se zvârcolea. Apoi făcând câteva învârtituri înfricoşătoare, a murit acolo. Atunci Sfântul a ieşit din pădurea aceea, bucurându-se, căci a cunoscut că este voia lui Dumnezeu ca să mărturisească pentru El. Căci pusese în mintea sa, că de vreme ce a biruit acea fiară înfricoşată, va birui şi puterea diavolului, care este fiara cea gândită. Şi aşa, locul acela s-a slobozit de ispita acelei fiare, iar Sfântul s-a dus iarăşi la locul unde era adunată cealaltă oaste.

Dar a venit vremea în care oastea şi Vringa, generalul ei, voiau să jertfească idolilor. Ceilalţi ostaşi s-au dus şi au jertfit, iar Sfântul Teodor stătea în cortul său. Atunci s-a făcut cunoscut că este creştin. Vringa, mai marele oastei, înştiinţându-se că sfântul este creştin, a adunat toată oastea şi a zis către el: *"Teodore, pentru ce nu jertfeşti zeilor ca noi toţi? Oare numai tu singur eşti creştin?"*

Adevăratul ostaş al lui Hristos, Sfântul Teodor, umplându-se de Duh Sfânt, cu multă îndrăzneală a răspuns: "Eu sunt creştin din început şi cred în Hristosul meu şi Lui voiesc să-I jertfesc, având pe Iisus Hristos Dumnezeu adevărat şi împărat al tuturor, iar celor desfrânaţi zei, nicidecum nu le voi jertfi".

Atunci, Vringa prepozitul a zis: *"Ascultă-mă, Teodore, ia toate armele tale şi ostăşindu-te, vino şi jertfeşte zeilor "*.

Sfântul Teodor a răspuns: "Eu sunt ostaş Împăratului meu, Hristos, iar mai mult nu pot să slujesc altuia".

Zis-a Vringa: *"Şi aceştia toţi, care sunt acolo, sunt creştini şi este ostaş împăraţilor Romei"*.

Răspuns-a Sfântul: "Fiecare ştie cui ostăşeşte, iar eu ostăşesc Stăpânului meu şi Împăratului ceresc, Dumnezeu şi Unuia Născut Fiul său".

Posidon sutaşul, stând de faţă, a zis: *"Are şi Fiu Dumnezeul tău, o, Teodore?"*

***Sfântul Teodor a zis:* "Are cu adevărat fiu, pe Cuvântul adevărului, prin care a făcut toate".**

Prepozitul a zis lui: *"Putem să-L cunoaştem şi noi pe El?"*

***Grăit-a Sfântul:* "Aş fi voit de v-ar fi dat vouă Dumnezeu o înţelegere ca aceasta, ca să-L fi cunoscut pe El".**

Zis-a Posidon lui: *"Chiar de L-am cunoaşte pe El, apoi am putea oare să lăsăm pe împăraţii noştri şi să ne apropiem de El?"*

***Grăit-a Sfântul Teodor:* "Nimeni nu vă opreşte pe voi ca să lăsaţi întunericul şi pe vremelnicii împăraţi pământeşti şi să vă apropiaţi de Dumnezeul cel viu, Împăratul şi Stăpânul cel veşnic şi să-I oştiţi Lui ca şi mine".**

Vringa a zis către sutaş: *"Să-l lăsăm pe el câteva zile ca să-şi aleagă cele de folos".* ***Apoi, luând Sfântul Teodor vremea cea dată lui, se ruga neîncetat şi lăuda pe Dumnezeu.*** Iar păgânii cârteau cu mânie asupra unora din cetăţeni, pe care îi prinseseră şi-i duseseră în temniţă pentru Hristos. ***Sfântul Teodor, mergând în urma lor, striga învăţându-i pe ei calea cea mântuitoare şi răbdarea şi să nu se lepede de Hristos Împăratul.***

Aceia fiind închişi în temniţă, Sfântul Teodor a aflat vreme lesnicioasă şi a ars noaptea capiştea maicii zeilor. Dar un oarecare slujitor al capiştei, cu numele Cronid, văzuse pe sfânt când a dat foc capiştei şi temându-se să nu cadă vina pe dânsul, a prins pe Teodor şi l-a dus la ighemonul Puplie, zicând: "Domnul meu, acest om pierzător, din nou ales tiron, cu răutate venind în cetatea noastră, a ars capiştea maicii zeilor noştri şi a necinstit pe zei. Deci, prinzându-l l-am adus la măria ta, ca după poruncile împăraţilor şi stăpânilor lumii, să ia vrednică pedeapsă pentru lucrul făcut cu îndrăzneală".

Ighemonul, chemând pe Vringa, prepozitul, i-a zis lui: "Tu ai dat putere acestuia ca să ardă capiştea maicii zeilor noştri?"

El a răspuns: *"Eu adeseori l-am sfătuit pe el, dându-i vreme ca să jertfească zeilor, iar de a făcut el acestea, apoi a defăimat cu totul pe zei şi a trecut cu vederea împărăteştile porunci, dar tu, fiind judecător fă ceea ce împăraţii au poruncit".*

Atunci ighemonul, şezând la judecată, a pus de faţă pe fericitul Teodor şi i-a zis lui: "Pentru ce, când se cădea să aduci jertfă zeilor şi tămâie zeiţei, tu i-ai adus foc?"

Grăit-a Sfântul Teodor: "De ceea ce am făcut nu mă lepăd. Am aprins lemnele ca să ardă piatra, pentru că astfel este zeiţa voastră şi puterea ei, căci focul se atinge de ea şi o arde".

Mâniindu-se, judecătorul a poruncit să-l bată, zicându-i: "Vorba mea cea blândă te-a făcut îndrăzneţ; nu-mi răspunde cuvinte multe, căci te aşteaptă muncile cele mai cumplite, dacă nu te supui poruncilor împărăteşti".

Grăit-a Sfântul Teodor: "Nici de tine, nici de muncile tale nu mă tem, deşi sunt foarte cumplite. De acum, fă ceea ce voieşti - căci aşteptarea bunătăţilor celor viitoare, care sunt pregătite de Dumnezeul meu, mă îndeamnă să îndrăznesc pentru nădejdea cea păstrată mie şi pentru cununa cea împletită mie de la Dumnezeu".

Zis-a judecătorul: "Jertfeşte zeilor, Teodore şi te vei libera de chinurile ce te aşteaptă pentru că rău şi cu amar ai să mori".

Grăit-a Sfântul Teodor: "Muncile cele aduse de tine asupra mea nu sunt chinuri pentru că Domnul şi Împăratul meu, Iisus Hristos, este înaintea feţei mele, izbăvindu-mă de muncile tale şi pe Care tu nu-L vezi, de vreme ce nu vezi cu ochii minţii".

Apoi, judecătorul umplându-se de mânie şi răcnind ca un leu, a poruncit să-l arunce în temniţă, să pecetluiască uşile şi să-l lase acolo să moară de foame. ***Dar fericitul Teodor, fiind aruncat în temniţă, era hrănit de Sfântul Duh. Căci, în noaptea aceea, i s-a arătat Domnul, care i-a zis: "Îndrăzneşte, Teodore, iată Eu sunt cu tine. Să nu primeşti hrană sau băutură pământească, că vei avea altă viaţă nepieritoare şi veşnică în ceruri". Acestea zicând, Domnul S-a dus de la dânsul. Iar Sfântul Teodor a început a cânta şi a se veseli şi-i slujeau o mare mulţime de îngeri. Străjerii, auzind acea dulce cântare de laudă, au alergat la uşile temniţei şi văzând uşile încuiate şi pecetea întreagă, au privit prin ferăstruie şi au văzut mult popor cu haine albe, cântând împreună cu Sfântul Teodor.***

Temându-se străjerii, au spus ighemonului Puplie. Iar el sculându-se, a mers cu sârguinţă la uşile temniţei şi văzându-le încuiate, iar lanţul cel de fier cu pecetea

întreagă, apoi auzind înăuntru glasul celor ce cântau împreună cu Sfântul Teodor, a poruncit ostaşilor înarmaţi să înconjoare temniţa, părându-i că şi alţi creştini sunt cu Teodor. Dar, intrând înăuntru, n-a aflat pe nimeni, decât numai pe Teodor, sluga lui Hristos, legat în obezi. Atunci a căzut asupra ighemonului frică şi cutremur, precum şi asupra tuturor celor ce erau cu dânsul. Apoi, ieşind din temniţă, a încuiat uşile iarăşi şi s-a dus. După aceea, judecătorul a poruncit ca să-i dea în toate zilele o bucată mică de pâine şi apă. ***Iar marele şi credinciosul mucenic al lui Hristos, precum este scris - dreptul din credinţă va fi viu - nicidecum n-a voit să ia de la dânşii pâine şi apă, zicându-le lor: "Pe mine mă hrăneşte Domnul şi Împăratul meu, Iisus Hristos".***

A doua zi, a poruncit judecătorului să-l scoată la divan. Deci, stând înaintea lui i-a zis: "Ascultă-mă şi jertfeşte marilor zei, ca să scriu degrab pentru tine la stăpânii lumii, căci vei fi slujitor mare al zeilor şi vei lua nu puţină cinste şi pe acelaşi scaun pe care şedem noi, vei şedea şi tu".

Sfântul Teodor, căutând spre cer şi cu semnul Crucii însemnându-se, a grăit către tiran: "Chiar şi cu foc de ai arde trupul meu şi cu felurite munci de l-ai rupe, cu săbiile de-l vei tăia, fiarelor spre mâncare de-l vei da, totuşi până ce duhul meu este în mine, nu mă voi lepăda de numele Hristosului meu".

Tiranul, sfătuindu-se cu prepozitul, a poruncit să-l spânzure pe lemn pe sfânt şi cu unghii de fier să-i strujească trupul lui. Atât de mult a strujit pe mucenicul, până au rămas oasele goale. Însă fericitul Teodor nu răspundea nimic ighemonului, ci cânta: ***"Bine voi cuvânta pe Domnul în toată vremea, pururea lauda Lui în gura mea".***

Tiranul mirându-se de atâta răbdare şi bărbăţie, i-a zis: "Oare nu te ruşinezi, o, ticălosule, mai mult decât oamenii a nădăjdui spre Omul ce se cheamă Hristos, Care a fost omorât cu moarte silnică şi pentru Dânsul te dai la chinuri şi la pedeapsă, cu atâta nesocotinţă?"

Sfântul Teodor, mucenicul lui Hristos, i-a răspuns: "Necinstea aceasta să-mi fie mie şi tuturor celor ce cheamă numele Domnului nostru, Iisus Hristos".

Atunci, poporul a strigat: "Să se ridice din mijloc, Teodor!"

Ighemonul l-a întrebat pe Teodor, zicându-i: "Voieşti să aduci jertfă zeilor sau te chinuiesc şi mai mult?"

Dar Sfântul mucenic i-a răspuns cu îndrăzneală: ***"Necuratule şi plin de toată înşelăciunea, fiu al diavolului, nu te temi oare de Dumnezeu, Care ţi-a dat atâta stăpânire şi putere? Căci printr-Însul împăraţii împărăţesc, iar puternicii stăpânesc pământul. Tu mă sileşti şi pe mine să părăsesc pe Dumnezeul cel viu şi să mă închin pietrei celei neînsufleţite?"***

Judecătorul, gândindu-se mult, a zis Sfântului Teodor: "Spune, voieşti să fii cu noi sau cu Hristos al tău?"

Sfântul i-a răspuns cu mare bucurie: ***"Cu Hristos al meu am fost, sunt şi voi fi, iar tu de acum, fă ceea ce voieşti".***

Văzând ighemonul că nimic nu-l poate ucide, nici chinurile împotriva răbdării lui Teodor nu fac nimic, a hotărât asupra lui condamnare la moarte, zicând: "Pe Teodor, care nu s-a supus stăpânirii slăviţilor împăraţi şi marilor zei şi a crezut în Iisus Hristos, Care a fost răstignit pe vremea lui Pilat din Pont precum povestesc iudeii, poruncesc să-l dea focului". Hotărârea fiind luată, se împlini grabnic. Îndată, slujitorii adunând mulţime de lemne de pe la casele ce erau aproape, au adus pe fericitul Teodor la locul cel de moarte.

Ostaşii au voit să-l pironească pe pământ, dar Sfântul n-a voit şi a zis: ***"Lăsaţi-mă nepironit, căci Hristos, Care mi-a dat putere să rabd celelalte torturi, mă va întări să rabd şi focul".*** Deci nu l-au pironit. *Atunci, Sfântul a ridicat mâinile spre cer către Dumnezeu şi se rugă cu lacrimi, zicând:* ***"Doamne, Iisuse Hristoase, Fiule, Unule Născut al Tatălui Celui fără de moarte, Care pentru a noastră mântuire Te-ai pogorât din cer şi ai venit pe pământ, Îţi mulţumesc că m-ai învrednicit să rabd cazne şi chinuri pentru sfântul Tău nume. Te slăvesc că m-ai învrednicit să urmez patima Ta; mă mărturisesc Ţie, că m-ai întărit să mărturisesc pentru dragostea Ta. Învredniceşte-mă, Hristoase al meu şi împărăţiei Tale şi precum am răbdat chinurile pentru dragostea Ta, aşa şi Tu, Dumnezeul meu, slăveşte-mă în împărăţia Ta. Apoi şi pe ostaşii care au fost cu mine, iar acum sunt în temniţă pentru numele Tău, învredniceşte-i şi pe ei să mărturisească şi să ia moarte pentru dragostea Ta, ca şi mine".***

Astfel a zis şi era ascuns acolo un creştin, cu numele Cleonic, care vedea pe sfânt şi lăcrima. Iar Sfântul i-a zis: ***"Frate Cleonic, te aştept, vino!"*** *Acestea a zis Sfântul şi iarăşi a început a se ruga lui Dumnezeu, zicând:* ***"Hristoase al meu, Dumnezeule adevărat, Care ai arătat întâi această mucenicie Care ai răbdat cruce şi moarte pentru mântuirea noastră, ca să ne arăţi drumul mântuirii şi cum să venim la împărăţia Ta, primeşte această mică mucenicie a***

mea şi ia sufletul meu în veşnica împărăţie a Ta şi-l rânduieşte cu sufletele sfinţilor Tăi mucenici, căci îndrăznind în Tine, am răbdat muncile şi caznele şi nădăjduind spre slava Ta, voiesc să iau moarte". Acestea a zis Sfântul şi îndată a sărit în mijlocul focului aceluia, lăudând şi slăvind pe Dumnezeu.

Dumnezeu, ca să arate minune şi să slăvească pe sfântul Său, a iconomisit un lucru ca acesta: văpaia aceea s-a făcut ca o lumânare, încât numai a înconjurat trupul sfântului, dar nu l-a vătămat deloc. ***Sfântul, mulţumind lui Dumnezeu, şi-a dat sfântul său suflet în mâinile lui Dumnezeu.***



"Şi am văzut, zice scriitorul care a fost martor, cinstitul şi sfântul său suflet ridicându-se spre cer, ca un fulger!"

Femeia aceea, Evsevia, de care am mai spus mai înainte că a deşteptat pe sfânt în pădure, a cumpărat moaştele lui cu multă bogăţie şi le-a dus în patria ei, Evhaita şi-l avea ajutător la toată nevoia. Nu numai ea, dar şi toţi bolnavii locului aceluia şi lumea toată îl avea doctor sufletesc şi trupesc şi nu numai câţi erau aproape, dar şi cei ce erau îndepărtaţi luau deasemenea, darurile lui.

Întâiul semn este minunea pe care o voi povesti, cu puterea lui Dumnezeu.

Constantinopolul mai de mult se numea Bizanţ şi pentru că marele Constantin a făcut zidurile cetăţii, s-a numit Constantinopol, adică cetatea lui Constantin. În această cetate a împărăţit împăratul Constantin şi în vremea aceea era întărită dreapta credinţă. Vrăjmaşul adevărului, diavolul, văzând că creştinătatea creşte, căuta de-a pururea să afle un ceas rău şi un om viclean, să facă voia lui. Apoi, căutând necuratul, a aflat un ceas blestemat şi pe Iulian împăratul. După moartea marelui Constantin, au împărăţit cei trei fii ai lui Constantin: Constantie şi Consta, iar după ei a împărăţit necuratul Iulian. Câte rele a făcut păgânul acesta, ce cuvânt de om le va povesti? Acela era elin, de trei ori blestematul, deşi mai înainte de a lua împărăţia era creştin, însă în ascuns era elin, căci se temea de moşul său, marele Constantin. După ce a murit marele Constantin şi Iulian Apostatul a luat împărăţia, a căutat să prigonească pe creştini.

Aducându-şi aminte, că în săptămâna întâi a marelui post, mai ales creştinii au post, a vrut să spurce bucatele întregii cetăţi cu sângele de la jertfe. Atunci a chemat pe eparhul cetăţii şi i-a zis: "Ascultă, eparhule, zeii cei mari mi-au adus aminte că creştinii nazarineni şi galileeni nu ne ascultă bine, ci ne fac rău. Să facem şi noi ceva ca să ne asculte de silă. Porunceşte să nu se vândă în cetate altă mâncare decât numai cele împărăteşti, dar acestea să fie îmbibate cu sângele jertfelor, căci aşa făcând, se vor împărtăşi creştinii cu sila şi ni se vor supune. Dar acestea să se facă pe ascuns, ca să nu ştie creştinii şi să se păzească".

Aceasta a zis necuratul împărat şi eparhul a răspuns: "Pe puterea marilor zei, acesta este sfat dumnezeiesc, iar nu omenesc". Şi îndată a poruncit de s-a îndeplinit porunca împăratului. Însă, creştinii nu cunoşteau nicidecum gândul cel rău al păgânului împărat.

Dar ochiul cel atotvăzător al lui Dumnezeu, care poticneşte pe cei răi şi meşteşugurile lor şi poartă grijă robilor Săi, Domnul a stricat meşteşugul cel tăinuit şi înşelător al călcătorului de lege, pentru că a trimis la Evdoxie, care era pe atunci patriarh al Constantinopolului, pe răbdătorul Său de chinuri, Sfântul marele mucenic Teodor, care era din rânduiala tironilor în oaste şi se chema Tiron. Acesta, venind la arhiereu, i-a zis astfel: "Degrab sculându-te, să aduni turma lui Hristos şi să porunceşti cu tărie ca nimeni să nu mănânce bucăţele şi băuturile cele ce se vând în târg, căci toate sunt întinate cu sânge din jertfele idoleşti, după porunca păgânului împărat".

Arhiereul întrebă: "Cum s-ar putea ca cei săraci să nu cumpere bucate din târg?"

Atunci i-a grăit Sfântul: "Să li se dea colivă şi se va mângâia neajungerea lor".

Apoi, nepricepându-se ce este coliva, i-a zis marele Teodor: "Coliva este făcută din grâu fiert şi aşa ne-am obişnuit noi a numi grâul fiert în Evhaita".

Arhiereul a întrebat iarăşi pe cel ce i s-a arătat: "Cine eşti tu, sfinte al lui Dumnezeu, care ai venit la mine? Spune-mi numele tău ca să-l ştiu".

Sfântul i-a răspuns: "Eu sunt mucenicul lui Hristos, Teodor, care am mărturisit în Evhaita şi m-a trimis Dumnezeu să-ţi descopăr sfatul păgânului împărat Iulian. Pentru aceasta fă cum îţi zic! Şi s-a făcut nevăzut.

Patriarhul, sculându-se îndată, a adunat toată lumea creştinilor şi le-a spus ceea ce a văzut şi a auzit. Deci, făcând colivă a ferit turma lui Hristos nevătămată de meşteşugul vrăjmaşului. Nimeni n-a cumpărat din bucatele împărăteşti, încât toate s-au stricat în săptămâna aceea şi le-au aruncat în mare. Nelegiuitul împărat, văzând că tăinuita lui cursă s-a vădit şi nimic n-a sporit, foarte tare s-a ruşinat. El a poruncit ca iarăşi să se vândă în târg obişnuitele bucate. ***Iar poporul lui Hristos, sfârşindu-se săptămâna întâia a marelui post, în Sâmbăta aceea a făcut pomenirea Sfântului Mucenic Teodor, cu colivă mulţumind lui Dumnezeu şi cinstindu-l pe sfântul Său rob, Teodor. De atunci până acum, cei drept-credincioşi din toată lumea, în sâmbăta întâia a marelui post, săvârşesc pomenirea minunii ce s-a făcut în zilele cu coliva şi cinstesc pe răbdătorul de chinuri al lui Hristos, ca să nu se uite milostivirea şi purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru creştini şi ajutorul Sfântului Marelui Mucenic Teodor.***

Dar şi alte minuni prea slăvite, ***a făcut sfântul şi acesta: pe cei robiţi i-a eliberat, bolnavii i-a vindecat şi pe fiul unei văduve l-a eliberat din robia perşilor.***

În Constantinopol era o biserică a lui, care se numea Fanerotis (adică arătătoare). Oricine ar fi pierdut pe robul său, numai dacă ar fi venit într-acea biserică îl afla, orişiunde ar fi fost.

- *Unii au furat din mijlocul bisericii nişte bani şi cu toate acestea Sfântul i-a arătat pe dânşii.*
- *Pe nişte ostaşi i-a certat să se ferească de răpire.*
- *Apoi, pe un prunc l-a dăruit celor ce-l căutau;*
- *şi pe nişte oameni care se primejduiau în mare, i-a scăpat de la moarte.*

Şi multe alte minuni mari şi prea slăvite a făcut spre slava Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, a unei dumnezeiri şi Împărăţii. Prin a căreia iubire de oameni să dobândim veşnicele bunătăţi, întru nemărginiţii veci fără de sfârşit. Amin.

(Istoria despre uciderea balaurului în cărţile ruseşti se află pusă la Sfântul marele mucenic Teodor Stratilat, în ziua a şapte a acestei luni, iar în cele greceşti este la celălalt mucenic, Teodor Tiron, care pătimise cu puţin mai înainte. Deci, sau că este vreo greşeală sau că s-a făcut minunea aceasta a uciderii balaurilor de amândoi Teodorii, pentru că la Stratilat se arată că l-a ucis într-un câmp pustiu, iar la Tiron într-o pădure, tot lângă Evhaita. Tot despre aceeaşi dreptcredincioasă femeie, Evsevia, se vorbeşte la amândoi, care şi moaştele lor le-a îngropat).





Bucuraţi-vă, Sfinţilor mari mucenici Teodor Stratilat şi Teodor Tiron, ostaşi neînfricaţi ai Domnului!